

PARAULA I VIDA

Estimem l'Església apostòlica

La diada dels apòstols Sant Pere i Sant Pau que dimarts celebrarem, és la festa de les dues grans columnes de la fe de l'Església, els amics del Senyor, que com «les dues oliveres i els dos canelobres d'or que estan a la presència de Déu» (com diu la litúrgia hispànica) han testimoniat amb la seva sang «tot allò que van sentir, que van veure amb els seus ulls, que van contemplar referent a la Paraula de la Vida» que és el Crist encarnat (cf. *1Jo 1,1*). Ells ens sostenen i ens estimulen a creure i a estimar, a conservar la unitat com a fills i membres actius de l'Església una, santa, catòlica i apostòlica.

Sant Pere fou un pescador de Galilea, a qui el Senyor li canvià la vida i el nom, perquè fos «pescador d'hommes», i el llençà a la immensitat del món, fins a Roma, per testimoniar la seva Resurrecció. És la pedra escollida de Crist per edificar la seva Església: «*Tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església*» (*Mt 16,18*). No l'anomenà «pedra» perquè fos un home sòlid i de confiança. Cometria molts errors després, no era molt de fiar, i arribaria fins i tot a negar el Mestre. Però va escollir construir la seva vida sobre Jesús, la pedra, i no sobre «la carn ni la sang», és a dir, sobre si mateix. «Jesús és la roca en què Simó es va convertir en pedra. Podem dir el mateix de l'apòstol Pau, que es va lliurar totalment a l'Evangelí, considerant tota la resta com escombraries, per guanyar Crist», diu el Papa Francesc. Sant Pau, que probablement vingué a Tarragona, ha de ser, per a nosaltres, el «nostre» apòstol estimat, en la fe del qual ens fonamentem. Un fariseu zelós, convertit a la fe, que després de perseguir els cristians, fou un apòstol apassionat, incansable, que ho perdé tot per tal de predicar Jesu-

crist, a qui estimava amb un amor immens. Viatjà i patí molt, fundà comunitats, animà els deixebles, expressà la fe amb llibertat i saviesa, obrí el cristianisme als pagans, i ens ensenyà l'autèntica doctrina cristiana. Ell és l'Apòstol que llegim constantment en les celebracions, i que ens anima a estimar Crist i la seva Església amb amor apassionat.

Al final del quart Evangelí, Jesús li diu a Pere: «*¿M'estimes?... Pastura les meves ovelles*» (*Jo 21,17*). I comenta el Papa Francesc: «Parla de nosaltres i diu "les meves ovelles" amb la mateixa tendresa amb què deia "la meva Església"». Amb quin amor, amb quina tendresa ens estima Jesús! Ens sent seus. Aquest és l'afecte que edifica l'Església. Avui, a través de la intercessió dels apòstols, demanem la gràcia d'estimar la nostra Església. Demanem ulls que sàpiguen veure-hi germans i germanes, un cor que sàpiga acollir els altres amb el tendre amor que Jesús té per a nosaltres. I demanem la força per pregar per aquells que no pensen com nosaltres. Que la Mare de Déu, que posava harmonia entre els apòstols i resava amb ells (cf. *Ac 1,14*), ens guardi com a germans i germanes en l'Església, ens mantingui en la unitat amb el Sant Pare i el Col·legi apostòlic i ens ajudi amb la seva poderosa intercessió.

Visquem aquesta festa dels Apòstols amb comunió i oració fervent pel Papa Francesc, l'actual successor de Sant Pere. Vivim moments delicats i l'hem d'acompanyar amb l'oració i l'adhesió filial a la seva persona i al seu magisteri, a la seva tenaç lluita contra el pecat i contra el que fereix durament els seus fills, al seu manifest coratge i treball per una Església testimoni fidel de Jesucrist.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Es preparen accions en l'Any de la Família

Els delegats de Família i Vida de les diòcesis amb seu a Catalunya, es van trobar el 5 de juny. Presidí la reunió el Bisbe Agustí Cortés, Bisbe de Sant Feliu de Llobregat i encarregat de l'àmbit de la pastoral de la família. Hi participaren els delegats de Barcelona, Terrassa, Sant Feliu de Llobregat, Girona i Urgell.

Els delegats compartiren les diferents iniciatives que a cada diòcesi s'han dut a terme o es tenen previst de dur a terme amb motiu de l'Any de la Família *Amoris Laetitia*, que clouran amb la trobada mundial de les famílies a Roma el juny de 2022. Es preveu que amb motiu de la Festa de la Sagrada Família, el mes de desembre, es podrà dur a terme alguna acció comunitària amb la celebració d'una setmana especialment dedicada a la família.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Sense sol i sense fe

La masia estava ben encarada. Em vaig imaginar que el sol pentinava la façana cada dia i feia una tendra moixaina a un rellotge de sol que s'hi mantenia gravat. Estava molt deslluït i fins i tot costava de llegir la inscripció que mostrava presumit: «Jo sense sol i tu sense fe no som res.»

Amb tan poques paraules un escrit a la paret aclareix una gran veritat irrefutable. La fina vareta de metall del rellotge necessita que el sol li arribi per fer-li ser un instrument útil. Aques-

ta dita popular ens fa notar, per comparació, que la nostra vida si no li arriba el raig de la fe no serveix per a res. I és que la fe en Déu transforma la nostra vida i deixa de ser una paret llisa a poder mostrar amb claredat el reflex de la Llum divina.

No hi ha res més decebedor que voler saber l'hora i mirar un rellotge de sol que no la marca. Igualment, la nostra vida té una dimensió de servei i d'utilitat. En primer lloc, la fe dona sentit a la meva vida quan em per-

met adonar-me que hi ha Algú que m'il·lumina. Experimento amb humilitat que no soc l'origen de la meva llum. Després, prenent la imatge del rellotge de sol, convé estar ben encarat cap a Ell. Déu ha d'ésser aquell amb el qual hi estàs cara a cara. T'ha de poder acaronar suaument, cada dia, i com més hores millor.

Finalment, reprement la utilitat del rellotge, la meva fe és una ajuda per als altres. Aquells que cerquen saber quina hora és t'han de poder mirar i

descobrir-hi l'hora que el Sol assenyalava. Potser el que volen trobar en nosaltres, els cristians, és veure reflectida la Llum de Déu que ens marca i ens proposa el sentit de cada instant. A cada segon, la llum que ens arriba de Déu és diferent, cada vegada diem de diferent manera que n'és d'imprescindible tenir a Déu per Pare i rebre permanentment la moixaina del seu Amor.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRA Y VIDA

Amemos la Iglesia apostólica

La solemnidad de los santos apóstoles Pedro y Pablo que el martes celebraremos, es la fiesta de las dos grandes columnas de la fe de la Iglesia, los amigos del Señor, que como «los dos olivos y los dos candelabros de oro que están en la presencia de Dios» (como los llama la liturgia hispánica) han testimoniado con su sangre «todo lo que sintieron, que vieron con sus ojos, que contemplaron referente a la Palabra de la Vida» que es Cristo encarnado (cf. *1Jn 1,1*). Ellos nos sostienen y nos estimulan a creer y amar, a conservar la unidad como hijos y miembros activos de la Iglesia una, santa, católica y apostólica.

San Pedro fue un pescador de Galilea, a quien el Señor le cambió la vida y el nombre, para que fuera «pescador de hombres», y lo lanzó a la inmensidad del mundo, hasta Roma, para ser testigo de su Resurrección. Es la piedra elegida por Cristo para edificar su Iglesia: «*Tú eres Pedro, y sobre esta piedra edificaré mi Iglesia*» (*Mt 16,18*). No le llamó «piedra» porque fuera un hombre sólido y de confianza. Comería muchos errores después, no era muy de fiar, y llegaría incluso a negar al Maestro. Pero escogió construir su vida sobre Jesús, la piedra, y no sobre «la carne ni la sangre», es decir, sobre sí mismo. Como enseña el Papa Francisco, «Jesús es la roca en la que Simón se convirtió en piedra. Podemos decir lo mismo del apóstol Pablo, que se entregó totalmente al Evangelio, considerando todo lo demás como basura, para ganar a Cristo». San Pablo, que probablemente vino a Tarragona, debe ser, para nosotros, «nuestro» apóstol amado, en cuya fe nos fundamos. Un fariseo celoso, convertido a la fe, que después de perseguir a los cristianos, fue un apóstol apasionado, incansable, que lo perdió todo con el fin de predicar a Jesucristo, al que quería con un amor inmenso. Viajó y sufrió mucho, fundó comunidades, animó a los discípulos, expresó la fe con libertad y sabiduría, abrió el cristianismo a los paganos, y nos enseñó la verdadera doctrina cristiana. Él es el Apóstol a quien escuchamos constantemente en las celebraciones, y que nos anima a amar a Cristo y a su Iglesia con amor ardiente.

Al final del cuarto Evangelio, Jesús le dice a Pedro: «*¿Me amas?... Apacienta mis ovejas*» (*Jn 21, 17*). Y comenta el Papa Francisco: «Habla de nosotros y dice «mis ovejas» con la misma ternura con que decía «mi Iglesia». ¡Con qué amor, con qué ternura nos ama Jesús! Nos siente suyos. Este es el afecto que edifica la Iglesia. Hoy, a través de la intercesión de los apóstoles, pedimos la gracia de amar nuestra Iglesia Apostólica. Pedimos ojos que sepan ver a hermanos y hermanas, un corazón que sepa acoger a los demás con el tierno amor que Jesús tiene por nosotros. Y pedimos la fuerza para orar por aquellos que no piensan como nosotros. Que la Virgen, que ponía armonía entre los apóstoles y rezaba con ellos (cf. *Hch 1,14*), nos guarde como hermanos y hermanas en la Iglesia, nos mantenga en la unidad con el Papa y el Colegio apostólico y nos ayude con su poderosa intercesión.

Vivamos esta fiesta de los Apóstoles con comunión y oración ferviente por el Santo Padre Francisco, el actual sucesor de San Pedro. Vivimos momentos delicados y debemos acompañar con la oración y la adhesión filial a su persona y a su magisterio, a su tenaz lucha contra el pecado y contra lo que hiera duramente a sus hijos, a su manifiesto coraje y trabajo por una Iglesia, testigo fiel de Jesucristo.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Confirmacions a Bellvís i Tèrmens

Confirmacions a Bellvís

Confirmacions a Tèrmens

Primer a Bellvís a 7 joves i després a Tèrmens a 6 altres joves, l'Arquebisbe Joan-Enric va administrar el sagrament de la Confirmació, acompanyat del Rector Mn. Josep M. Aresté, de Mn. David Codina, i a Tèrmens de Mn. Marià Vergé.

L'Arquebisbe va exhortar a lloar Déu, a adorar-lo en el seu gran misteri, a donar gràcies i estimar-lo amb tot el cor. Els éssers humans som les úniques criatures que participem de Déu, creats a imatge i semblança seva, i li podem donar glòria, estimant-

lo i fent-lo estimar. Som fills seus i és amb l'amor que el podem servir com Ell es mereix.

Per l'Esperit Sant que rebem en plenitud per la Confirmació, podem conèixer Déu Pare per Jesucrist, i podem viure en comunió amb Ell, que és amb nosaltres «cada dia fins a la fi del món». I exhortà els confirmands a deixar-se conduir per l'Esperit i mirar d'estimar sempre i en tot. Al final de la missa, van ser obsequiats amb el Nou Testament i amb un recordatori.

Alumnes del Col·legi Mare Jaaner de Santa Coloma guanyen el 2n premi del concurs «Cine con espíritu». Els alumnes de 3r d'ESO del Col·legi Mare Jaaner han obtingut el segon premi del concurs de curtmetratges «Cine con espíritu», convocat per la Subcomissió de Joventut per a la Joventut i Infància de la Conferència Episcopal Espanyola, i vinculat amb la celebració de la Setmana de Cinema Espiritual, que ja té una certa tradició de seguiment a les diverses diòcesis espanyoles.

Els nois i noies van elaborar el guió i realitzar l'enregistrament i

muntatge de diferents curts. Han obtingut el segon premi amb el curtmetratge *Crisis help* els alumnes Joan Bastida, Paula González de Alaiza, Àlex Hernández i Ishan Hotchandani. El veredicté fou donat a conèixer el passat 20 de maig, després de la reunió de la revisió de la Setmana de Cinema Espiritual presidida per D. Raúl Ti-

najero Ramírez, Director de la Subcomissió de Joventut per a la Joventut i Infància de la Conferència Episcopal Espanyola, que es va dur a terme a Madrid.

Pel que fa al seguiment de la Setmana de Cinema Espiritual, la comissió va constatar que, degut a la pandèmia, el nombre d'alumnes que han participat al concurs ha minvat. A més, el seguiment de les pel·lícules s'ha fet a través d'una plataforma digital i directament des de les diferents aules dels centres participants. La propera edició, l'any sota el lema: «Posa't en camí.»

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

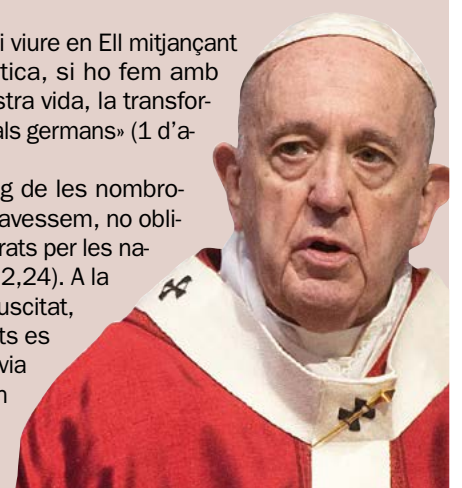
@Pontifex: «Jesús va pujar a la creu per a baixar al nostre sofriment. Per nosaltres, per a tocar fins al fons la nostra realitat humana. Per a acostar-se a nosaltres i no deixar-nos sols en el dolor i en la mort. Per a recuperar-nos, per a salvar-nos» (30 de març).

@Pontifex: «El camí de la conversió passa sempre a través de la creu. No hi ha santedat sense renúncia i sense combat espiritual» (31 de març).

@Pontifex: «L'Eucaristia és Jesús mateix que es dona enterament a nosal-

tres. Nodrir-nos d'Ell i viure en Ell mitjançant la Comunió eucarística, si ho fem amb fe, transforma la nostra vida, la transforma en un do a Déu i als germans» (1 d'abril).

@Pontifex: «Enmig de les nombroses dificultats que travessem, no oblidem mai que som curats per les nares de Crist (cf. *1Pe 2,24*). A la llum del Senyor ressuscitat, els nostres sofriments es transfiguren. On hi havia mort ara hi ha vida; on hi havia dol ara hi ha consol» (4 d'abril).

Càritas de Lleida, Solsona i Urgell atenen a 16.000 persones el 2020

Més de 16.000 persones s'han vist beneficiades per les accions de les Càritas Diocesanes de Lleida, Urgell i Solsona l'any 2020. Les Càritas de la demarcació de Lleida van destinar més de 5 milions i mig d'euros, principalment a programes de cobertura de necessitats bàsiques i de suport als col·lectius més vulnerables, i als projectes d'inserció laboral. Les tres Càritas de Ponent han repartit ajudes econòmiques per valor de 666.193 euros. Malgrat els confinaments l'entitat vetlla amb 7.000 trucades per persones grans i vulnerables.

Càritas va fer públiques les dades, el dimecres 3 de juny, en una roda de premsa a Lleida, a la que va assistir per part de Càritas d'Urgell, el Director, Josep Casanova, i la Coordinadora general, Marta Fortuny, i que fou presidida pel Bisbe de Lleida, Mons. Salvador Giménez. Es constata que la precarietat s'aguditzava i l'esclatxa social es fa més evident i s'eixampla, castigant les persones més vulnerables a un futur incert amb dificultat d'accés al treball, a una llar digna i a la igualtat d'oportunitats, que s'ha vist encara més agreujada per la bretxa digital. En aquest context, les tres Càritas de la província de Lleida també han vist incrementada la demanda dels serveis per cobrir les necessitats bàsiques amb espècie. Concretament, han realitzat fins a 20.000 serveis en alimentació.

Les dades també mostren que les Càritas de Lleida, Solsona i Urgell han vist augmentada, de forma

significativa, la intensitat de les ajudes. Com sempre, el focus d'atenció de Càritas ha estat en la cobertura i l'acompanyament, i més en aquest any tan complicat, en què l'entitat encara ha posat més esforços per estar al costat de la població més vulnerable.

Des de les tres Càritas s'ha fet especial incidència als col·lectius més vulnerables, en especial la gent gran, que ha patit reclusió física de més llarg període, obligant a aquestes persones a reduir el contacte amb la seva xarxa familiar i social habitual. En el cas de Càritas Diocesana de Solsona, s'ha reforçat les comunicacions amb les persones grans al seu domicili i a les residències; Càritas d'Urgell ha enviat més de 1.000 dibuixos; i Càritas Diocesana de Lleida va crear un programa de formació per a les persones voluntàries i beneficiàries per gestionar les emocions i les pors en temps de pandèmia.

L'esforç per mantenir les empreses d'inserció en l'àmbit laboral, tant Càritas Diocesana de Lleida, com les de Solsona i Urgell, han pogut mantenir les seves empreses d'inserció, malgrat la situació econòmica. Tant és així, que s'han pogut crear fins a 80 llocs de treball, un 16% més que l'any anterior. Tot i veure's en l'obligatorietat d'aplicar ERTOS a les seves persones treballadores a causa de la disminució o parada total de la seva activitat, l'entitat ha cobert pràcticament la totalitat del salari dels seus empleats i empleades.

► **La Fundació Maria Maestre cedeix un local per a l'AECC.** La Fundació Maria Maestre ha cedit una part de la planta baixa de la Casa Molines per al seu ús a l'Associació Espanyola Contra el Càncer, que hi va inaugurar les seves instal·lacions a La Seu d'Urgell el dilluns 7 de juny. L'acte fou presidit per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, i va comptar amb l'assistència de l'Alcalde de la ciutat, Il·lm. Sr. Jordi Fàbrega, a més de la Junta al complet de l'AECC, i algunes autoritats i representants institucionals de La Seu d'Urgell.

L'associació va destacar la voluntat de fer arribar als malalts de la comarca els serveis que ja presta als socis de La Seu d'Urgell. Va informar també que aquesta és una necessitat a la comarca, ja que la Fundació Hospital de La Seu d'Urgell atén una mitjana de 50 nous casos de càncer a l'any i entre 25 i 30 necessiten quimioteràpia.

► **Càritas Diocesana d'Urgell ha rebut la certificació de qualitat ISO 9001.** Càritas Diocesana d'Urgell ha rebut la certificació de qualitat en la gestió ISO 9001:2015, en aquest cas, en l'àmbit de l'acció social amb persones en risc d'exclusió, que ha estat atorgada per Bureau Veritas Certification. D'aquesta manera, l'entitat caritativa d'Urgell ha vist com ha estat reconeguda la seva qualitat en la gestió de la participació comunitària, realitzada a través del voluntariat i de les accions de sensibilització, en els Centres de Càritas a Balaguer i a La Seu d'Urgell. Aquests dos centres coordinen, orienten, promouen i potencien l'acció caritativa i social de l'Església a la Diòcesi d'Urgell i són un motor de creixement per als altres centres de Càritas. També es reconeix internacionalment l'esforç i la dedicació de tot l'equip de Càritas Diocesana d'Urgell per oferir respostes eficaces a les necessitats dels nostres participants, voluntaris i col·laboradors i reafirma la seva decidida orientació cap a l'excel·lència. Bureau Veritas Certification és la primera entitat privada de Certificació a Espanya.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

28. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,16-33 / Sl 102 / Mt 8,18-22]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimír, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.

29. ■ Dimarts [Fets 12,1-11 / Sl 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I); santa Maria, mare de Joan-Marc; sant Cir, bisbe de Gènova.

30. ■ Dimecres [Gn 21,5.8-20 / Sl 33 / Mt 8,28-34]. Sants protomàrtirs de l'Església de Roma, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emiliania, vg.

JULIOL

1. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8]. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19;24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. Sants Procés i Martinià, mrs.; sant Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerònimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prevs. jesuïtes i mrs.

3. ■ Dissabte [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliodor, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicília, 682-683); beata

Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. franciscanes missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ez 2,2-5 / Sl 122 / 2Co 12,7-10 / Mc 6,1-6]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, neta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí de Berriochoa, bisbe i mr.

Diumenge XIII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida»

De vegades hi ha textos que gairebé no necessiten cap comentari: només cal llegir-los i meditar-los. És el que passa amb la primera lectura d'avui. Massa sovint hem presentat Déu com una persona que no solament no es preocupa del mal sinó que fins i tot de vegades ell n'és el causant. «Quin mal he fet perquè Déu m'enviï aquesta malaltia, o aquesta desgràcia...»: quantes vegades hem sentit aquesta frase! Davant això tenim l'afirmació: *Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort.* Si Déu vol la vida, vol la felicitat, vol que l'home no visqui condemnat a la mort: estem cridats a la vida i a gaudir-ne, no a la mort. Per tant, el mal, la mort venen del diable: *L'enveja del diable va introduir la mort al món i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.* Perquè com hem dit, Déu estima la vida i no creà l'home sotmès a la mort, sinó imatge de la seva existència eterna. Com Déu és etern, nosaltres també estem cridats a viure per sempre. Però això sí, el camí per a la vida eterna no és mal, ser partidaris del diable, sinó que *la bondat i la justícia són immortals.* Quan actuem fent el bé, com Déu, estem semblant la vida, *perquè en realitat el reialme de la mort no és de la terra, que Déu va crear bona i al servei de l'home perquè gaudís sempre de la felicitat i de l'amor de Déu.*

Per això, a l'evangeli, veiem com Jesús cura una *dona que patia pèrdues de sang i ressuscita la filla del cap de la sinagoga.* Amb això Jesús està dient clarament que ell vol la vida, la curació, el benestar de tots els homes i dones. I fer realitat aquest benestar és la nostra tasca. Sant Pau convida els cristians de Corint a ser generosos en la col·lecta que està preparant: *Sigueu generosos.* Com a model: Crist. *Co-neixeu bé la generositat de Jesucrist: ell que és ric es va fer pobre per enriquir-vos amb la seva pobresa.* Ens cal ser generosos per a buscar la vida, el bé dels nostres germans, fins i tot el bé material.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sv 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, Senyor, Déu meu, / us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8,7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells, que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Esclusura: «Ni als qui n'havien recollit molt els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc els en faltava.»

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filla s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori.» Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tingues por.» I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar.

Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm.» Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «Talita, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't.» A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar.

Els no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

▶ Lectura del llibre de la Sabiduria (Sab 1,13-15;2,23-24)

Dios no ha hecho la muerte, ni se complace destruyendo a los vivos. Él todo lo creó para que subsistiera y las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo reina en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre incorruptible y lo hizo a imagen de su propio ser; más por envidia del diablo entró la muerte en el mundo, y la experimentan los de su bando.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / celebrad el recuerdo de su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Cor 8,7.9.13-15)

Hermanos:

Lo mismo que sobresalís en todo —en fe, en la palabra, en conocimiento, en empeño y en el amor que os hemos comunicado—, sobresalid también en esta obra de caridad. Pues conocéis la gracia de nuestro Señor Jesucristo, el cual, siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En este momento, vuestra abundancia remedia su carencia, para que la abundancia de ellos remedie vuestra carencia; así habrá igualdad.

Como está escrito: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

▶ Lectura el santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor y se quedó junto al mar. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, impón las manos sobre ella, para que se cure y viva». Se fue con él y lo seguía mucha gente.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?». Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe». No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago.

Llegan a casa del jefe de la sinagoga y encuentra el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos y después de entrar les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son estos? La niña no está muerta; está dormida». Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y le dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se levantó inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y quedaron fuera de sí llenos de estupor. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.